



Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

22. prosince 2022 *

„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 2003/96/ES – Zdanění energetických produktů a elektřiny – Článek 5 čtvrtá odrážka – Rozlišené sazby spotřební daně podle obchodního nebo neobchodního použití těchto produktů – Osvobození od daně a fakultativní snížení daně – Podání žádosti o fakultativní snížení daně po uplynutí lhůty stanovené za tímto účelem, avšak před uplynutím lhůty pro vyměření dotčené daně – Zásada právní jistoty – Zásada efektivity – Zásada proporcionality“

Ve věci C-553/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Bundesfinanzhof (Spolkový finanční soud, Německo) ze dne 8. června 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 8. září 2021, v řízení

Hauptzollamt Hamburg,

proti

Shell Deutschland Oil GmbH

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení N. Piçarra (zpravodaj), vykonávající funkci předsedy, N. Jääskinen a M. Gavalec, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Hauptzollamt Hamburg C. Schaadem, jako zmocněncem,
- za Shell Deutschland Oil GmbH J. Denglerem, L. Freiherr von Rummel a R. Steinem, Rechtsanwälte,
- za Evropskou komisi A. Armenia a R. Pethkem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu zásady proporcionality, jakožto obecné zásady unijního práva ve spojení s čl. 5 čtvrtou odrážkou směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny (Úř. věst. 2003, L 283, s. 51; Zvl. vyd. 09/01, s. 405).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Hauptzollamt Hamburg (hlavní celní úřad v Hamburku, Německo) (dále jen „celní úřad“) a společností Shell Deutschland Oil GmbH (dále jen „Shell“), který se týká odmítnutí celního úřadu osvobodit tuto společnost od energetické daně z energetických produktů, které tato společnost používá jako paliva pro obchodní účely.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 3, 17 a 21 odůvodnění směrnice 2003/96 uvádějí:
„(3) Řádné fungování vnitřního trhu a dosažení cílů ostatních politik Společenství vyžaduje stanovit na úrovni Společenství minimální úroveň zdanění pro většinu energetických produktů, včetně elektřiny, zemního plynu a uhlí.
[...]
(17) Je vhodné stanovit různé minimální úrovně zdanění v rámci Společenství podle způsobu použití energetických produktů a elektřiny.
[...]
(21) Použití energetických produktů a elektřiny se u podniků zdaňuje odlišně od neobchodního použití energetických produktů a elektřiny.“
- 4 Článek 5 uvedené směrnice zní takto:
„Členské státy mohou pod finanční kontrolou uplatňovat rozlišené sazby, pokud tyto sazby nejsou nižší než minimální úroveň zdanění předepsané touto směrnicí a pokud jsou slučitelné s právními předpisy Společenství, a to v následujících případech:
[...]
– rozlišuje-li se používání energetických produktů a elektřiny obchodní a neobchodní povahy podle článků 9 [paliva] a 10 [elektřiny].“

5 Článek 6 uvedené směrnice zní:

„Členské státy mohou poskytnout osvobození od daně nebo snížit úroveň zdanění stanovenou touto směrnicí:

[...]

c) vrácením celé částky daně nebo její části.“

Německé právo

6 Článek 54 odst. 1 Energiesteuergesetz (zákon o energetické dani) ze dne 15. července 2006 (BGBl. 2006 I, s. 1534), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „EnergieStG“), stanoví:

„Osvobození od daně se přiznává na žádost pro energetické produkty, u nichž je doloženo, že byly zdaněny v souladu s čl. 2 odst. 3 první větou body 1 a 3 až 5 a které byly použity jako palivo k obchodním účelům nebo použity v zařízeních spadajících do preferenčního režimu ve smyslu článku 3 výrobním podnikem ve smyslu čl. 2 bodu 3 Stromsteuergesetz [(zákon o dani z elektřiny) ze dne 24. března 1999 (BGBl. 1999 I, s. 378)] [...]. Osvobození od daně pro energetické produkty, které byly použity k výrobě tepla, se však přiznává pouze tehdy, pokud bylo vyrobené teplo prokazatelně využito výrobním podnikem [...].“

7 Článek 100 Verordnung zur Durchführung des Energiesteuergesetzes (prováděcí nařízení k zákonu o energetické dani) ze dne 31. července 2006 (BGBl. 2006 I, s. 1753, dále jen „EnergieStV“), nadepsaný „Osvobození podniků od daně“, v odstavci 1 stanoví:

„O osvobození od daně stanovené v článku 54 EnergieStG je třeba požádat u [celního úřadu] příslušného pro žadatele na základě úředně předepsaného formuláře pro všechny energetické produkty, které byly v dotčeném období použity. Žadatel musí ve své žádosti uvést všechny údaje nezbytné pro účely osvobození od daně a sám vypočítat výši osvobození od daně. Osvobození od daně se poskytuje pouze v případě, že žádost je k [celnímu úřadu] podána nejpozději do 31. prosince roku následujícího po kalendářním roce, v němž byly energetické produkty použity.“

8 Článek 169 Abgabenordnung (daňový řád), nadepsaný „Lhůta pro vyměření daně“, zní takto:

„(1) Vyměření daně, jakož i její zrušení nebo změna již není možné, pokud uplynula lhůta stanovená k vyměření daně. [...]

(2) Lhůta pro vyměření daně činí:

1. jeden rok pro spotřební daně a vrácení spotřebních daní,

[...]“

9 Podle článku 170 tohoto řádu lhůta pro vyměření daně začíná plynout od konce kalendářního roku, v němž vznikla daňová povinnost.

- 10 Článek 171 uvedeného zákona, nadepsaný „Prodloužení lhůty“, v odstavci 4 stanoví, že pokud byla daňová kontrola zahájena před uplynutím lhůty pro vyměření daní, jichž se tato daňová kontrola týká, tato lhůta uplyne teprve, až daňové výměry vydané na základě uvedené daňové kontroly nabydou právní moci, aniž je dotčeno prodloužení téže lhůty podle jiných ustanovení.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 11 Společnost Shell požádala celní úřad na úředním formuláři k tomuto účelu o osvobození od daně podle čl. 54 odst. 1 EnergieStG pro energetické produkty, které použila k obchodním účelům v období od srpna do listopadu 2010, a to formou částečného vrácení daně podle čl. 6 písm. c) směrnice 2003/96.
- 12 Je nesporné, že pro toto období byly splněny všechny podmínky k tomu, aby Shell mohla mít nárok na takové snížení daně podle čl. 54 odst. 1 EnergieStG, s výjimkou podání, ve lhůtě stanovené v článku 100 EnergieStV, žádosti za tímto účelem, která došla celnímu úřadu v květnu 2012. Je rovněž nesporné, že v průběhu roku 2011 byla u této společnosti provedena daňová kontrola týkající se roku 2010.
- 13 Celní úřad zamítl žádost společnosti Shell, jakož i stížnost podanou proti tomuto zamítavému rozhodnutí dne 13. srpna 2012 a dne 27. února 2015 z důvodu, že tato společnost nepodala žádost o snížení daně ve lhůtě stanovené v čl. 100 odst. 1 EnergieStV.
- 14 Rozsudkem ze dne 1. února 2019 vyhověl Finanzgericht Hamburg (finanční soud v Hamburku, Německo) žalobě podané společností Shell a rozhodl, že s ohledem na okolnosti projednávaného případu bylo posledně uvedené ustanovení dodrženo a že celní úřad měl v každém případě s ohledem na unijní právo, a zejména zásadu proporcionality, vyhovět žádosti společnosti Shell.
- 15 Celní úřad podal proti uvedenému rozsudku opravný prostředek „Revision“ k Bundesfinanzhof (Spolkový finanční soud, Německo), který je předkládajícím soudem.
- 16 Tento soud uvádí, že vyřešení sporu v původním řízení závisí na tom, zda v případě, že žádost o snížení daně podaná na základě čl. 54 odst. 1 EnergieStG – tj. ustanovení založeného na čl. 5 čtvrté odrážce směrnice 2003/96 – byla celnímu úřadu doručena po uplynutí lhůty pro podání takové žádosti, avšak ve lhůtě pro vyměření daně, která je prodloužena z důvodu daňové kontroly zahájené u žadatele v souladu s čl. 171 odst. 4 daňového řádu, je nárok žadatele na tuto slevu na dani vyloučen podle čl. 100 odst. 1 EnergieStV, nebo na tom, zda zásada proporcionality jakožto obecná zásada unijního práva brání tomu, aby příslušné vnitrostátní orgány takový nárok zamítly pouze z důvodu nedodržení prvně uvedené lhůty.
- 17 Uvedený soud poukazuje na to, že v okamžiku, kdy žádost o snížení daně došla celnímu úřadu, tedy v květnu 2012, ještě neuplynula lhůta pro vyměření daně v důsledku daňové kontroly, která byla provedena u společnosti Shell v roce 2011. Připomíná, že se jedná o prekluzivní lhůtu, která slouží právní jistotě a předcházení právním sporům, jak již judikoval Soudní dvůr.
- 18 Kromě toho předkládající soud uvádí, že podle judikatury Soudního dvora vycházející z rozsudků ze dne 2. června 2016, Polihim-SS (C-355/14, EU:C:2016:403), a ze dne 7. listopadu 2019, Petrotel-Lukoil (C-68/18, EU:C:2019:933), je v rozporu s unijním právem, a zejména se zásadou proporcionality sankcionovat porušení formálních požadavků stanovených ve vnitrostátním právu odmítnutím přiznat daňové zvýhodnění stanovené ve směrnici 2003/96, a dále že podle

jeho judikatury není žádost o osvobození od energetické daně „věcnou podmínkou, ale pouze formální podmínkou nároku na osvobození od daně“. To by podle tohoto soudu mohlo hovořit pro to, že žádost po uplynutí lhůty nebrání zdanění energetického produktu podle jeho skutečného použití, v tomto případě jako paliva pro obchodní účely. V takovém případě se uvedený soud přiklání k názoru, že pokud neuplynula lhůta pro vyměření daně stanovená v článku 169 daňového řádu, nemůže příslušný orgán odmítnout nárok na osvobození od daně nebo na snížení energetické daně, pokud jsou splněny hmotněprávní věcné podmínky stanovené za tímto účelem.

- 19 Předkládající soud se nicméně táže, zda se citovaná judikatura, která se týká povinných osvobození od daně stanovených směrnicí 2003/96, použije rovněž na fakultativní daňová osvobození stanovená touto směrnicí, která jsou předmětem věci v původním řízení.
- 20 Za těchto podmínek se Bundesfinanzhof (Spolkový finanční soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Platí zásada proporcionality zakotvená [jakožto obecná zásada] v unijním právu rovněž pro fakultativní snížení daně podle čl. 5 [čtvrté odrážky] směrnice [2003/96] s tím důsledkem, že členský stát nemůže odmítnout snížení daně po uplynutí lhůty pro podání žádosti stanovené v jeho vnitrostátním právu, jestliže v okamžiku doručení žádosti příslušnému orgánu ještě nedošlo k promlčení lhůty stanovené k vyměření daně?“

K předběžné otázce

- 21 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda zásada proporcionality a zásada efektivnosti jakožto obecné zásady unijního práva musí být vykládány v tom smyslu, že v rámci provádění takového ustanovení, jako je ustanovení čl. 5 čtvrté odrážky směrnice 2003/96, které členským státům umožňuje, aby za určitých podmínek uplatňovaly rozlišené sazby daně mezi používáním energetických produktů a elektřiny obchodní a neobchodní povahy, na které se vztahuje tato směrnice, brání vnitrostátní právní úpravě, podle které příslušné orgány musí automaticky a bez výjimky zamítnout žádost o osvobození od daně, která byla podána ve lhůtě pro vyměření dotčené daně stanovené vnitrostátním právem pouze z důvodu, že žadatel nedodržel lhůtu stanovenou tímto právem pro podání takové žádosti.
- 22 Pokud jde zprv o věcné podmínky osvobození energetických produktů a elektřiny, na které se vztahuje směrnice 2003/96, od spotřební daně, je třeba připomenout, že cílem této směrnice, jak vyplývá z bodu 3 jejího odůvodnění, je stanovit minimální úroveň zdanění pro většinu energetických produktů a elektřiny na úrovni Evropské unie. Na základě ustanovení článku 5 a 6 uvedené směrnice, ve spojení s body 17 a 21 jejího odůvodnění, mohou členské státy zavést rozdílné sazby daně, osvobození od daně nebo snížení spotřební daně, které jsou nedílnou součástí harmonizovaného režimu zdanění stanoveného toutéž směrnicí [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. září 2021, Hauptzollamt B (fakultativní snížení daně), C-100/20, EU:C:2021:716, bod 30].
- 23 Článek 5 směrnice 2003/96 tak členským státům poskytuje možnost uplatňovat v souladu s minimálními úrovněmi zdanění stanovenými touto směrnicí, jakož i v souladu s unijním právem, rozdílné sazby daně v určitých případech vyjmenovaných v tomto článku, včetně případu stanoveného v jeho čtvrté odrážce, které se týkají používání energetických produktů a elektřiny obchodní a neobchodní povahy podle článků 9 a 10. Tato možnost je nedílnou

součástí harmonizovaného systému zdanění zavedeného uvedenou směrnicí [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. září 2021, Hauptzollamt B (fakultativní snížení daně), C-100/20, EU:C:2021:716, bod 30].

- 24 Z toho vyplývá, že pokud se hospodářské subjekty, na které se vztahuje snížená sazba dotčené daně na základě ustanovení vnitrostátního práva, které tuto možnost provádí, nacházejí ve srovnatelné situaci jako hospodářské subjekty, které podléhají běžné sazbě této daně podle kogentního ustanovení směrnice 2003/96, nesmí být s nimi v souladu se zásadou rovného zacházení zacházeno jinak než s posledně uvedenými hospodářskými subjekty, ledaže je takové zacházení objektivně odůvodněno [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. září 2021, Hauptzollamt B (fakultativní snížení daně), C-100/20, EU:C:2021:716, body 31 a 32].
- 25 Zadruhé vzhledem k tomu, že formální a procesní podmínky týkající se podání žádosti o osvobození energetických produktů nebo elektřiny od daně na základě vnitrostátních právních předpisů, které provádějí možnost stanovenou v čl. 5 čtvrté odrážce směrnice 2003/96, nejsou upřesněny touto směrnicí ani jiným aktem unijního práva, přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu, aby v souladu se zásadou procesní autonomie stanovil tyto podmínky, pokud nejsou méně příznivé než podmínky upravující srovnatelné vnitrostátní situace (zásada rovnocennosti), a pokud v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných právním řádem Unie (zásada efektivity) (obdobně viz rozsudek ze dne 9. září 2021, GE Auto Service Leasing, C-294/20, EU:C:2021:723, bod 59).
- 26 Totéž platí, zejména pokud jde o stanovení lhůt pro uplatnění těchto nároků, zejména promlčecí a prekluzivní lhůty. Podle ustálené judikatury totiž stanovení přiměřených lhůt podléhajících prekluzi představuje uplatnění základní zásady právní jistoty, jejímž cílem je zajistit předvídatelnost právních situací a vztahů, a která zejména vyžaduje, aby situaci osoby povinné k dani s ohledem na její práva a její povinnosti vůči daňové správě nebylo možné časově neomezeně zpochybňovat [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. června 2012, Elsacom, C-294/11, EU:C:2012:382, bod 29, jakož i ze dne 14. října 2021, Finanzamt N a Finanzamt G (oznámení o přidělení), C-45/20 a C-46/20, EU:C:2021:852, bod 59, jakož i citovaná judikatura].
- 27 Takové lhůty se však musí uplatnit stejným způsobem na práva v daňové oblasti založená na vnitrostátním právu a obdobná práva založená na unijním právu a nesmí v praxi znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat výkon dotyčného práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. dubna 2020, CTT – Correios de Portugal, C-661/18, EU:C:2020:335, bod 59 a citovaná judikatura).
- 28 Dodržování požadavků vyplývajících ze zásad rovnocennosti a efektivity, pokud jde konkrétně o promlčecí a prekluzivní lhůty, je třeba posoudit s ohledem na místo, které zauímají vnitrostátní předpisy, které stanoví tyto lhůty, v celém řízení, na průběh tohoto řízení a na zvláštnosti těchto předpisů u různých vnitrostátních orgánů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. října 2020, Valoris, C-677/19, EU:C:2020:825, bod 22 a citovaná judikatura).
- 29 Za těchto podmínek takové lhůty nejsou takové povahy, aby prakticky znemožňovaly nebo nadměrně ztěžovaly výkon práv přiznaných právním řádem Unie, i když uplynutí těchto lhůt již z podstaty věci vede k úplnému nebo částečnému zamítnutí podané žaloby (rozsudek ze dne 21. října 2021, Wilo Salmson France, C-80/20, EU:C:2021:870, bod 95 a citovaná judikatura).

- 30 V projednávaném případě právní úprava dotčená ve věci v původním řízení stanoví lhůtu jednoho roku pro vyměření energetické daně, která se počítá od konce kalendářního roku, v němž vznikla daňová povinnost. V případě daňové kontroly tato lhůta uplyne teprve, až platební výměry vydané na základě této kontroly nabydou právní moci. Tato právní úprava dále stanoví lhůtu pro podání žádosti o osvobození od daně u příslušných vnitrostátních orgánů, která má stejnou délku a *prima facie* stejný počátek jako lhůta pro vyměření daně. Uplynutí lhůty pro podání této žádosti vede automaticky a bez výjimky k zamítnutí uvedené žádosti, i když lhůta pro vyměření daně ještě neuplynula z důvodu jejího případného pozastavení, přerušení nebo prodloužení.
- 31 Zásada efektivitativy však brání vnitrostátní právní úpravě dotčené ve věci v původním řízení, pokud musí být vykládána v tom smyslu, že nedodržení lhůty pro podání žádosti o osvobození od daně vede automaticky a bez výjimky k zamítnutí této žádosti, a to i v případě, že lhůta pro vyměření dotčené daně – která má stejnou délku a stejný počátek jako lhůta pro podání žádosti a která může být přerušena, pozastavena nebo prodloužena – dosud neuplynula zejména z důvodu daňové kontroly, která je vůči žadateli vedena. V takovém případě totiž taková právní úprava může bez ohledu na okolnosti dotčené věci zbavit osobu povinnou k dani jejího práva na osvobození od daně, i když se dotýčný členský stát rozhodl toto právo hospodářským subjektům na svém území zaručit.
- 32 Tyto úvahy potvrzuje zásada proporcionality jakožto obecná zásada unijního práva, o jehož výklad žádá předkládající soud a které musí respektovat i vnitrostátní předpisy provádějící unijní právo [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. července 2017, Vakarų Baltijos laivų statykla, C-151/16, EU:C:2017:537, bod 45, ze dne 9. září 2021, Hauptzollamt B (Fakultativní snížení daně), C-100/20, EU:C:2021:716, bod 31, a ze dne 30. června 2022, ARVI ir ko, C-56/21, EU:C:2022:509, bod 34]. Tato zásada ukládá členským státům povinnost používat prostředky, které sice umožňují účinně dosáhnout cíle sledovaného vnitrostátní právní úpravou, avšak které co nejméně narušují zásady stanovené unijními právními předpisy [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. října 2021, Finanzamt N a Finanzamt G (oznámení o přidělení), C-45/20 a C-46/20, EU:C:2021:852, bod 62 a citovaná judikatura].
- 33 Soudní dvůr již rozhodl, že vnitrostátní právní úprava, která v rámci obecné pětileté promlčecí lhůty brání tomu, aby osoba povinná k dani, která neuplatnila nárok na odpočet DPH na vstupu, opravila svá přiznání k DPH za období, která již byla předmětem daňové kontroly, tím, že ztratí nárok na odpočet daně, se s ohledem na převažující postavení nároku na odpočet DPH v systému DPH, jeví jako nepřiměřená ve vztahu k cíli stanovenému touto vnitrostátní právní úpravou, pokud není prokázán podvod nebo poškození státního rozpočtu (rozsudek ze dne 26. dubna 2018, Zabrus Siret, C-81/17, EU:C:2018:283, bod 51). Toto posouzení platí *mutatis mutandis* pro takovou právní úpravu, jako je právní úprava dotčená v původním řízení.
- 34 Vzhledem k tomu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti uvedené v bodě 30 tohoto rozsudku, není zřejmé, že by vyhovění žádosti o osvobození od daně nebo o snížení daně podané po uplynutí lhůty pro podání takové žádosti, avšak ve lhůtě pro vyměření dotčené daně, bylo neslučitelné se zásadou právní jistoty a s ohledem na obecnou systematiku a účel směrnice 2003/96, které jsou založeny na zásadě, že energetické produkty jsou zdaňovány podle jejich skutečného použití (rozsudek ze dne 2. června 2016, ROZ-ŠWIT, C-418/14, EU:C:2016:400, bod 33), je třeba mít za to, že zásada proporcionality brání rovněž takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, pokud je skutečné využití energetických produktů nepochybné.

- 35 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že zásada efektivity a zásada proporcionality jakožto obecné zásady unijního práva musí být vykládány v tom smyslu, že v rámci provádění takového ustanovení, jako je ustanovení čl. 5 čtvrté odrážky směrnice 2003/96, které členským státům umožňuje, aby za určitých podmínek uplatňovaly rozdílné sazby daně v případě rozlišování mezi používáním energetických produktů a elektřiny obchodní a neobchodní povahy, na které se vztahuje tato směrnice, brání vnitrostátní právní úpravě, podle které příslušné orgány členského státu musí automaticky a bez výjimky zamítnout žádost o osvobození od daně podanou ve lhůtě pro vyměření dotčené daně stanovené vnitrostátní právní úpravou pouze z toho důvodu, že žadatel nedodržel lhůtu stanovenou tímto právem pro podání takové žádosti.

K nákladům řízení

- 36 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

Zásada efektivity a zásada proporcionality jakožto obecné zásady unijního práva

musí být vykládány v tom smyslu, že

v rámci provádění takového ustanovení, jako je ustanovení čl. 5 čtvrté odrážky směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny, které členským státům umožňuje, aby za určitých podmínek uplatňovaly rozdílné sazby daně v případě rozlišování mezi používáním energetických produktů a elektřiny obchodní a neobchodní povahy, na které se vztahuje tato směrnice, brání vnitrostátní právní úpravě, podle které příslušné orgány členského státu musí automaticky a bez výjimky zamítnout žádost o osvobození od daně podanou ve lhůtě pro vyměření dotčené daně stanovené vnitrostátní právní úpravou pouze z toho důvodu, že žadatel nedodržel lhůtu stanovenou tímto právem pro podání takové žádosti.

Podpisy